

BALL OF LIGHT:

INT. DONKERE KAMER - TIJD ONBEKEND

Een zwart scherm start op als een oude tv met een explosie van licht in het midden en de woorden MEMORY LOADING verschijnen. Na een paar tellen wordt er afgeteld; 3, 2, 1, kleuren exploderen over heel het scherm en de camera gaat in het scherm.

EXT. TAOUIL UIT LUCHT - DAG

Een 360° camera toont TAOUIL, een neo-stad, vanuit de lucht waar altijd een soort mist rond hangt. Het regent hevig. Wanneer de camera uit de lucht is gevallen en op een zebrapad is geland, kantelt hij en toont honderden benen voorbijwandelen. Autolichten schijnen in de lens en regendruppels vallen. Een gehaaste wetenschapper steekt de straat over, wanneer de robot begint te spreken. En voor een seconde zijn alle mensen even weg en zien we alleen maar vervallen gebouwen. De camera volgt zijn voeten tot aan het voetpad en stijgt dan langzaam om heel het lichaam te tonen langs achteren. Vervolgens blijft de camera stijgen en volgt hij de wetenschapper vanuit de lucht. Tegen het einde van het praten, stopt de camera met volgen en kantelt hij om de wetenschapper te tonen die een groot plein oversteekt naar een soort hypermodern parlamentsgebouw met een grote poort.

ROBOT (V.O.)

We leefden in een bruisende stad zonder misdaad, noch armoede. Als een van de weinige overlevende steden, functioneerden we naadloos. Iedereen was een schakel in het systeem, een tandwiel in het groter geheel en het was zo dat we een groter organisme vormden. Het was een paradijs waar werken deel was van het leven, waar vrijetijd alleen maar bestaan kon na zwoegen en waar plezier bestond waar men het ook maar vond. Sprekers leefden als naasten bij het volk en vertegenwoordigers waren hun gelijken. Gehoord werd de stem van het volk en blijheid werd het geluid van de stad die gehoord werd door de hele wereld..

CUT TO:

EXT. PARLEMENTSGEBOUW - DAG

De camera staat gericht naar zijn hand die de poort opent. Hij kruipt door de kleine gleuf en sluit de poort net voor de camera. En terwijl de camera de muur 'beklimt', stopt het met regenen en begint de zon te schijnen.

SMOOTH CUT TO:

EXT. BALKON - VALAVOND

De president van Taouil komt tevoorschijn op het balkon met een vlag achter hem en hij wandelt naar de rand om het volk toe te spreken, richting de camera. Geen zweet, noch angst is op te merken, hij wandelt met strakke ogen en hij lijkt zelfzeker. Hij praat in de camera, terwijl de camera blijft inzoomen op zijn gezicht.

PRESIDENT

Beste, waardige mensen van Taouil.

Er is een kleine pauze.

PRESIDENT

Er is iets delicaat tot m'n aandacht gebracht vandaag, iets wat ik jammer genoeg zal moeten delen met jullie allen. Geen vrees voel ik wanneer ik u dit vertel, want mocht het me zorgen baren, zou ik het levende bewijs zijn dat het vertrouwen in de mensheid verloren is. Maar nee, jammer genoeg is er wel iets onbetwistbaar en onveranderlijk in aankomst. De zon is stervende...

Er ontstaat wat geroezemoes in het publiek.

PRESIDENT

Duistere jaren blijken voor ons te liggen en het is nog een vraag of we ooit weer licht zullen zien.

Er volgt nog meer geroezemoes.

PRESIDENT

Wijze burgers beheers uzelf, want (hoest) momenteel heb ik een voorstel op mijn bureau liggen dat we zullen moeten aanvaarden. Het is in mijn ogen de enige oplossing voor dit al te lastige vraagstuk. We hebben nog tijd en deze tijd zullen we niet verspillen. Exact bepalen hoelang we hebben is onmogelijk, maar het beetje dat rest zullen we niet gebruiken voor afscheidsgebeden, afscheidskussen en wie weet wat nog.

Nee!

Vanaf hier begint het meer als een bevel te klinken...

PRESIDENT

Als één mechanisme zullen we werken aan wat ons beschermen zal, aan wat onze enige overleving zal zijn. We zullen niet vrezen, arme gelijken, want altijd zal er licht zijn. Wij zijn het immers die verlichten. Wijsheid is het die ons allen omringt en menselijkheid is het die ons drijven zal. We zullen

het pad verlichten naar de toekomst, dus vertrouw het proces.
Wees niet bang, want alleen vrees zal ons leiden naar de
afgrond. Wees moedig en sterk, want deze zullen ons hand in
hand begeleiden naar overleving en geluk!

Camera draait na zijn laatste woorden en laat een grote
menigte zien die op het plein staat. De laatste zonnestralen
schijnen tussen 2 gebouwen door op het volk en een beetje in
de lens. De camera vliegt over het volk en toont de bange
gezichten die met vertrouwen een symbool maken waarbij hun
duim naar zichzelf wijst voor zelfstandigheid, hun wijsvinger
naar de lucht voor oneindigheid en de andere drie vingers naar
voren voor een verenigde toekomst. Iedereen roept instemmend
en de mensen beginnen weg te wandelen en de camera volgt hun
beweging. Vervolgens stijgt de camera weer en laat de
hoofdstraat zien waar mensen links en rechts gebouwen binnen
gaan. Machines rijden voorbij om te graven en bouwen en de
robot begint met praten. Hardwerkende mannen wandelen over het
voetpad en aan de overkant wandelen vrouwen met vuile handen.
Iedereen kijkt doelbewust, maar toch ook bang. Wanneer de
camera draait om steeds de mensen te tonen, komt er plots een
poster in het beeld waar de president opstaat met de woorden
LUXE IS OVERBOOD, OVERLEVING IS BELANGRIJKER! Camera wandelt
precies mee met de mannen en zo wordt de symmetrie van de
poster verbroken. Voor een seconde worden er opstanden op het
plein getoond tegen de veranderingen, maar de mensen zijn
allemaal minuscuul. En wanneer de robot spreekt over de grote
verplaatsing, wordt de grote baan uit vogelvlucht getoond waar
mensen op wandelen richting een koepel. Dan vliegt de camera
door de koepelwand.

ROBOT (V.O.)

En zo begon het zogenaamde 'plan van het licht'. Elke dag
stonden de trouwe burgers op, niet wetend of het hun laatste
dag werd. Elke ochtend waren ze opgelucht dat er licht door
hun ramen scheen en elke seconde van de dag zwoegden ze om hun
dierbare toekomst te verzekeren. Het was een droom die ervoor
zorgde dat de toekomst van de hele mensheid veiliggesteld
werd. Dag in dag uit was het een voorbereiden op het donkere,
koele vooruitzicht. Tot plots de dag aanbrak waarop alles zou
veranderen. Na maandenlang te hebben gewerkt aan de welbekende
koepel, was het eindelijk zover om erin te trekken. Een groots
gebeuren was het met vreugde te lezen van ieders gelaat, met
tranen van blijdschap glijdend over de wangen. De koepel was
het bewijs van onze overleving en succes. Zo begon het
paradijs dat geen zonnestraal betreden kon. Als een eigen God
heersten we over onszelf en alleen maar over onszelf. En

wanneer de zon uiteindelijk verdween, was er geen mens die het weten kon, noch moest.

FADE IN BLACK TO:

INT. KOEPEL - TIJD ONBEKEND VANAF NU

Binnen is er geen mist en wandelt iedereen naar het nieuwe gebouw van de president voor een verwelkomingstoespraak. Ook hierbij is er een seconde dat er mensen worden getoond die uit hun huis worden gezet door de politie met flikkerlichten, geroep,...

CUT TO:

EXT. NIEUW BALKON - ONBEKEND

President staat klaar om een toespraak te geven en sluit toch voor een seconde even zijn ogen terwijl hij diep inademt. Stilte lijkt wel te kruipen over de hoofden van de mensen tot de president eindelijk begint. Er is een close-up van zijn gezicht.

PRESIDENT

Welkom, wijze en ware burgers van Taouil. Vandaag sta ik hier trots, vol hoop en nederig als één van jullie.

Camera toont bevolking even en vervolgt dan weer de close-up.

PRESIDENT

We hebben het onmogelijke mogelijk gemaakt. God is verstopt voor ons, afgesloten van ons en hij heeft verloren van ons. Wij zijn onze eigen heersers en dat hebben we hem bewezen. We hebben hem laten zien dat we gelijken zijn, zowel één in lichaam als in doel. Verenigd zijn we weer, menselijk als tevoren, maar nog sterker staan we klaar om onze toekomst te kneden.

Plein wordt van bovenaanzicht getoond en menigte staat perfect in de lijnen ervan.

PRESIDENT (O.C.)

Ons zwaar werk heeft geloond en hoewel angst ons dreef, is angst altijd de enige echte maateenheid geweest voor succes.

Camera toont de nieuwe stad in de koepel met flitsen.

PRESIDENT (O.C.)

Nieuw werk staat ons te wachten en welvaart wacht ons op. Het is de toekomst die naar ons lacht en de eerste stap hebben we kunnen maken. Geen sprong in het diepe was nodig, want licht

schenen we in de put en we herkende de bodem. Vruchtbaar bleek ze te zijn en vruchtbaar is het leven dat wij hebben gecreëerd.

Camera toont de oude stad in verval met de natuur die de gebouwen al overneemt en vuil beton op plaatsen waar het ooit mooi was.

PRESIDENT (O.C.)

Vrees de veranderingen niet, want zo bent u ook veranderd. Wees open voor vernieuwing, want zo overleven we als mens. En sta klaar voor de omhelzing van een rijke toekomst, want dat is de beloning die we verdiend hebben!

Camera terug in close-up op president die een trots gelaat heeft en enthousiast met zijn armen beweegt aan de zijkant van het beeld.

PRESIDENT

Nieuwe jobs kunnen vanaf morgen aangevraagd worden aan het ministerie van welvaart. Niet vandaag, want vandaag is het nog tijd om te genieten van de zoete smaak van overwinning!

Het volk juicht hem toe en de camera toont een volk dat duidelijk geleden heeft, maar toch blij is dat ze het overleefd hebben.

MONTAGE - VERSCHILLENDE PLAATSEN

(Harde muziek speelt doorheen montage)

- 1) INT. DANCING - Camera hangt net boven een groep dansende mensen die helemaal uit hun bol gaat en de muziek is iets luider.
- 2) INT. HUIS - Camera dicht bij iemands hoofd waar één enkele lichtstraal op is gericht en dan bij een jointje dat wordt aangestoken. De camera waant zich even tussen de rook en dan beweegt hij mee met het hoofd dat naar achteren valt over de zetel. De muziek is iets stiller.
- 3) EXT. STRAAT - Camera vliegt in op een groep, wandelt mee en toont voor een seconde een fles drank en de ontspannen gezichten van iedereen. Er is veel gelach, terwijl ze genieten van de rust en muziek. Wanneer de mensen neervallen op straat, wordt het beeld zwart.

EINDE MONTAGE

CUT TO BLACK:

EXT. PLEIN - ONBEKENDE TIJD

Er is nog een zwart scherm maar een onbekende man begint al met spreken. Het beeld komt langzaam terug tot leven en toont een man op een klein podium voor het paleis. De camera toont de man uit kikkersperspectief en wandelt traag verder weg zelfs tot in de menigte, terwijl hij praat. Hoe verder we weg gaan, hoe meer een lange lijst op de muur achter hem in het beeld komt tot zelfs de focus van het beeld bij de lijst ligt en niet meer op de man.

ONBEKENDE MAN

Aandacht, aandacht, slimme burgers van Taouil. Zie hier een lijst van alle inwoners met ernaast een adres. Vanaf 12 uur wordt er verwacht dat jullie aanwezig zijn op de neergeschreven locaties. Verdere uitleg wordt jullie daar verleend.

Wanneer hij stopt met praten, klinken er onrustige stemmen op de achtergrond en er volgt geschuifel en zwaar geadem. De camera wordt mee naar voren geduwd door de menigte en we zien flitsen van gezichten. Er hangt al een bepaalde druk, een beetje het gevoel van een paniekaanval. Wanneer de camera bij de voorste rij aankomt, waar mensen druk naar de lange lijst kijken, blijft de camera hangen op een zijprofiel van een man en vrouw die naar hun namen zoeken. De camera daalt en toont kinderen die spelen aan de handen van hun ouders. Voor een seconde kijken we van bovenaanzicht op 2 lijken die op de straat liggen die uit het beeld worden getrokken. De camera stijgt terug tot gezichtshoogte en de ouders kijken bezorgd naar elkaar. We horen onderdrukte kindergeluiden wegtrekken. En de camera vliegt tussen de gezichten van de ouders door en probeert de drukte en chaos achter te laten, maar via de hoofdstraat komen er nog mensen aan. De camera vliegt over de hoofdbaan naar een soort fabrieksgebouw met een open raam waar damp uitkomt van het zweet van de werkers. De camera gaat door het raam traag naar binnen door de rook en een nieuwe scene stelt zich zo voor waar mensen massaal werken als een soort mechanisme om elektriciteit op te wekken. Dit wordt getoond terwijl de camera door een soort hypnose steeds verder naar binnen gaat en we kunnen het zweet bijna reukken. Tot de camera plots weer naar buiten gaat en heel de stad laat zien met overal fabrieken.

EXT. FABRIEK - TIJD ONBEKEND

De camera blijft op het dak staan als een soort vogel en toont de straat met sporen van mensen en auto's als een soort timelapse. Er is geen duidelijkheid van tijd en mensen werken om te overleven, maar geen vooruitgang is duidelijk. Tussen de timelapse komen er flitsen van gezichten van mannen en vrouwen

die steeds verder wegwijnen, waarbij er rimpels verschijnen, wallen en doelloze blikken... Een vrouw wandelt door de straat en de camera flitst naar haar vermoeide gezicht en volgt haar, terwijl haar mond de waarheid blijft uitspreken die ook wij stilletjes beginnen te horen. Ze maakt duidelijk oogcontact met de mensen die voorbijwandelen en ze wil dat mensen naar haar luisteren. Ze loopt door groepen van mensen heen en ze tracht ze terug menselijk te maken en niet mechanisch zoals ze nu zijn.

ONBEKENDE VROUW

Tijd lijkt wel als de wind door onze haren te gaan. We hebben geen besef van leven noch dood en onwetend lijkt het wel alsof we leven als ongedierte verborgen van de prachtige buitenwereld, te bang voor de werkelijkheid. Als een soort hamster zitten we vast, als een soort gevangene geketend en geroofd van onze vrijheid, wordt van ons verwacht dat we blijven werken. Maar het werk stapelt zich maar op, terwijl de vraag in noodzaak stijgt naar een antwoord. Geen vooruitgang is op te merken en als mens verlangen we naar uitvinding. We verlangen naar vernieuwing als een bij naar een bloem. We worden opgeroepen om uit te vinden, maar steeds zijn zij die luisteren degene die verdwijnen. Geen enkel menselijk wezen zou dit moeten verdragen. We worden behandeld als slaven, als dieren die moeten werken voor degene die hen voedt, maar geen voedsel wordt ons aangereikt. Een blinddoek wordt ons voorgehouden, een mist hangt voor onze ogen en maakt ons blind voor de realiteit. Gek horen we te worden. We horen het uit te schreeuwen van het bovenste van onze longen, maar stil blijven we onze hoofden buigen naar de heersers. Zij nemen het leven uit onze handen, terwijl we gehoorzaam onze lasten blijven dragen. Als gehoorzame honden blaffen we niet, omdat dat verwacht wordt van ons.

Ze ontbloot haar tanden en de camera fixeert op haar gezicht en laat niet eens reactie van de mensen zien.

VROUW

Wel, ik zeg u, eerlijk zoals ik u net alles verteld heb, dat ik er genoeg van heb. Ik leg het u uit en nog zijn er mensen die mijn geblaf negeren.

Haar stem klinkt duidelijker dan tevoren en ze staat ondertussen op het plein van de verwelkomingstoespraak. De camera stijgt op en laat haar duidelijk zien, terwijl ze door grote groepen mensen breekt die haar beginnen volgen. Ze hangen allemaal aan haar lippen. We zien haar uiteindelijk in

bovenaanzicht en ze volgt de lijnen van het plein niet meer, ze breekt uit de striktheid die wordt opgelegd.

VROUW

Ik spel het voor de doven, maar hun ogen doen ze dicht. Ik roep het voor de blinden, maar hun handen bedekken de oren. Ik open me voor ieder mens, maar buitengesloten ben ik degene die als een gek wordt afgebeeld. Niet meer! Dit is de verandering van het eenzijdige verhaal. Dit is de ommekeer voor de mensheid. Wie deinst voor het gevaar, vindt zich maar al te snel terug tussen de kogels en vernietiging.

Ze leeft haar steeds meer en meer in.

VROUW

Vecht! Gebruik uw stem en menselijkheid als kogels! Gebruik uw waardigheid en geest als wapens, want alleen zo bereiken we een symfonie van gelijkheid en samenhang. Tezamen moeten we de stem van het volk vormen, dus help uw naasten. Doe het niet voor uzelf, maar voor het grotere goed, want gepijnigd door kennis wordt de aarde de enige Hel die bestaat. En terwijl ik sterf als een boodschapper van de Mensheid, zullen jullie voortleven voor de taak van het bestaan...

We zien bijna niet dat ze een mes uit haar zak neemt tot de camera plots naar het gezicht flitst dat duidelijk verouderd is. De camera volgt de beweging van het mes terwijl ze haar keel oversnijdt, alsof ze een lam is dat geslacht wordt. Er is geen gezichtsuitdrukking af te lezen, geen greintje vrees, geen pijn te bekennen. Het bloed spuit naar de camera en de camera volgt haar val naar de grond dramatisch in slow-motion. Haar lichaam neemt net iets meer dan de onderste helft van het scherm in en in de bovenste helft zien we mensen in slow-motion te hulp schieten, maar er valt niets meer te doen.

CUT TO:

INT. PALEIS - TIJD ONBEKEND

De camera komt uit een scherm en draait rond om zo de gezichten van de regering te tonen die aan een ronde tafel zitten. De camera blijft hangen bij een onbekende spreker die net naast de camera spreekt.

NIETSNUT

Wel, dat is dan ook weer opgelost...

De camera draait naar het gezicht van de president en we zien dus snel even de verbaasde gezichten van de rest van de regering. De president kijkt boos met serieuze ogen, hij heeft

haat in zijn stem en terwijl hij spreekt komt er zelfs een beetje speeksel uit zijn mond.

PRESIDENT

Nee! Je begrijpt het niet. Zolang de mensen alles blijven zien als een vergelijking, zal er geen vrede kunnen zijn. Ze proberen te zoeken naar de oplossing alsof alles te ontsluiëren valt. Het is echter tussen verlangens naar vooruitgang en herinneringen van het verleden dat er vernietigende gedachten ontstaan. En het zijn juist zo'n mensen die deze oproepen, alsof de monsters hun aanhangers zouden zijn, maar nog nooit hebben ze getracht een monster aan te kijken!

De camera draait weer terug naar de nietsnut die bang opkijkt.

NIETSNUT

Is het dan niet positief dat ze uit de weg is?

Camera gaat opzij en toont de president iets meer in beeld dan de nietsnut. Bij de laatste woorden van de president komt er een close-up van zijn gezicht.

PRESIDENT

Het lichaam is niets meer dan een voertuig van iemands geest. Door het lichamelijke achter te laten, heeft ze niet alleen zichzelf overstegen, maar ook ons. Haar geest leeft voor altijd verder in de gedachten van de mensen, als een parasiet. Ze is niet meer te verwijderen zonder de dood van de hele mensheid...

Hij aarzelt een beetje op het einde alsof er een idee is ontstaan. Hij staat recht en de camera volgt zijn blik. Hij bekijkt wanhopig even iedereen van zijn regering tot zijn blik plots rust op iemands gezicht. Er komt een sprankel in zijn ogen wanneer hij begint te spreken.

PRESIDENT

Misschien zijn we al te laat? Is de tijd van de mens al verstreken? Hebben we dan toch een manier gevonden om ons kostbaar goed te verspillen?

Het verouderde gezicht van de wetenschapper van in het begin komt in het beeld en er heerst even een stilte.

CUT TO:

EXT. PLEIN - ONBEKENDE TIJD

Mensen verzamelen zich massaal op het plein met wapens. Veel agressie is af te lezen van de gezichten en er wordt veel geroepen. De massa begint te bewegen en de camera wordt meegetrokken tussen het gehijg van de mensen en de verschillende strijdgeluiden, maar plots staat er een rij politiemannen. Iedereen staat even stil en er is een stilte die elk moment verbroken kan worden. Voor een seconde komt er een beeld waar geen politie is en geen protesterende mensen. Een schot wordt gelost en de massa loopt op de politie af en begint te vechten. De camera vliegt op hetzelfde moment naar boven en toont de twee lijnen die tegen elkaar slaan. De camera blijft stijgen tot de mensen minuscuul en onbelangrijk klein zijn. De verwoestende geluiden zetten zich voort. De camera toont de hele stad die vol chaos is met vuren en woeste menigten. En toch weer voor een seconde komt er een beeld waar niets op aan te merken is. Terwijl de president spreekt, komen er close-up beelden van de mensen die protesteren. De gruwelijke en woeste gezichten van de afgematte mensen komen duidelijk in beeld. Bloed is er en geweld is af te lezen van elk beeld. Toch weer voor een seconde komt er een beeld van bange gezichten van een gezin dat binnen verstopt zit.

PRESIDENT (V.O.)

Het is de bacterie uit de wonde halen. Het is de splinter uit het vel halen van de hele mensheid. Het is de spuit naar eeuwige vrijheid. Het is de weg naar het licht op het einde van de tunnel waar zij naar verlangen! Het is de enige oplossing!

De aflevering bereikt zijn climax en er komt een close-up van de president die ja-knikt. De regering zet zich trots neer aan hun ronde tafel die de camera toont in bovenaanzicht. Ook komen er weer slow-motion beelden van de lijnen van gevechten. Tot plots een explosie van geluid plaatsvindt en iedereen naar boven kijkt. De koepel staat in brand en valt naar beneden. Ook een verwoestende vlam gaat door het gebouw van de regering waarbij niemand beweegt.

CUT TO BLACK:

Er heerst complete stilte. Tot plots na een paar seconden een vlag op het scherm verschijnt en de camera weer uit het scherm komt. Op het scherm komen de woorden WELKOM TERUG, [NAAM].

ROBOT

Welkom terug, [NAAM].

Vervolgens gaat de camera uit een soort doodskest en in een ondergrondse tunnel. Robots komen links en rechts uit de

doodskisten en de camera begint dan te stijgen door de grond naar de oppervlakte waar we het hoofdpersonage zien staan met de zon fel schijnend achter hem in de camera en hij kijkt naar de verwoeste wereld die hij niet kon redden.

THE END

JANIS GOETHALS